

Sygn. akt I CSK 101/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko P. S. i J. S.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 140/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi na oczywistej zasadności oraz potrzebie wykładni art. 445 § 1 k.c.

Stanowiska skarżących nie sposób jednak podzielić. Nie sposób uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona w sytuacji, gdy kwestionuje jedynie wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia, mimo braku podważenia poczynionych ustaleń lub wykazania niewspółmierności zasądzonej kwoty do dokonanego naruszenia. Ma ona w tym zakresie charakter co najwyżej polemiczny i nie wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Okoliczności te zresztą są w sprawie bezsporne, gdyż wynikają z wiążącego w tej sprawie sąd cywilny wyroku karnego skazującego. Nie sposób także zgodzić się z twierdzeniem skarżących, że zachodzi potrzeba wykładni art. 445 § 1 k.c. celem ustalenia, jakimi przesłankami powinien kierować się sąd decydując o przyznaniu zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę. Wbrew twierdzeniom skarżących orzecznictwo Sądu Najwyższego jest w tym zakresie niezwykle obszerne. Wątpliwości skarżących co do interpretacji tego przepisu są zaś bardzo abstrakcyjne i nie sposób powiązać ich z okolicznościami sprawy, w której zostały sformułowane.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

